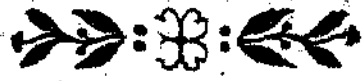

अध्याय १५ वा.

श्रीगणेशायनमः । श्रीसरस्वत्यैनमः । श्रीगुरुभ्योनमः ।

श्रीकुलदेवतायैनमः । श्रीसीतारामचंद्राभ्यांनमः ।

श्रीसद्गुरुसाईनाथायनमः ॥

फळलीं जयांची पुण्ये अगार्थे । तयांसींच साई दर्शन लाये ॥

त्रिविध ताप तया न बाधे । साधन साधे परमार्था ॥ १ ॥

कृपा करा जी श्रोतेजन । क्षणैक करोनी निजगुहचिंतन ॥

कथेसी करा सादर मन । द्या अवधान मजकडे ॥ २ ॥

आहांत तुम्ही ठावे आर्हां । व्यर्थ परिश्रम कांहे तुम्हां ॥

ऐसें न म्हणा करा क्षमा । उपमा तुम्हां सागराची ॥ ३ ॥

भरला जरी अपरंपार । तरी न सरिते परतवी सागर ॥

घन वर्षतां सहस्रधार । तयास ही थार देई तो ॥ ४ ॥

तैसे तुम्ही श्रोते सज्जन । तुम्हामाजीं करावें मज्जन ॥

इच्छा धरिली न करा तर्जन । दीन वर्जन बरवेना ॥ ५ ॥

येवो गंगेचें जळ निर्मळ । अथवा गांवीचा लेंड ओहोळ ॥

सागरापोटीं दोहींसीं स्थळ । संगमीं स्वळमळ विरहीत ॥ ६ ॥

म्हणोन तुम्हा श्रोतियां चित्ता । संत कथाश्रवणीं जे आस्था ॥

तेच स्वयें पावेळ साफल्यता । कृपेनें पाहतां मजकडे ॥ ७ ॥

सबूरी आणि श्रद्धायुक्त । सादर सेवितां हें कथामृत ॥
 आतुडेल भक्ति प्रेम युत । श्रोते कृतकृत्य होतील ॥ ८ ॥
 भक्तां सहज परम प्राप्ति । श्रोत्यां भक्ति आणि मुक्ति ॥
 भावाथियां सौख्य शांती । निज विश्रांती सकळिकां ॥ ९ ॥
 गुरुमुखींच्या गोड कथा । ऐकतां निरसेल भवभय व्यथा ॥
 होईल आनंद श्रोतियांच्या चित्तास्वर्ये निजात्मता प्रकटेळ ॥ १० ॥
 ये अध्यायीं निरूपण । प्रेमळ भक्तांचें साईस प्रार्थन ॥
 दर्शन देऊनि साई प्रसन्न ॥ होती कैसेनी त्या परिसा ॥ ११ ॥
 नुकतीच पाजूनी गेली बाहेरी ॥ मागुतेनी आली जरी मार्जारी ॥
 तरी फिरफिरोनि पोरें तिजवरी ॥ धांवती प्रेमभरीं लुंचावया ॥ १२ ॥
 मग ते कंटाळुनी गुरगुरे ॥ क्षणैकजरी दबती पोरें ॥
 आई निवांतबैसली पुरे ॥ घालोनी भंवरे लुंचती ॥ १३ ॥
 लुंचतां ढोसतां प्रेमभरें ॥ आई लागीं पान्हा पाझरे ॥
 मग तीच पूर्वील गुरगुरणें विसरे । प्रीतीनें पसरेक्षितीवरी ॥ १४ ॥
 प्रेमोदयीं हरपे कंटाळा । चौपायीं कवटाळी दृढ निजबाळां ॥
 वरचेवरी चाटी अवलीळा । काय तो सोहळा अलोलिक ॥ १५ ॥
 पोरांच्या तीक्ष्ण नखप्रहारें । जों जों मातेची ओंटी विदारें ॥
 तों तों अधिक प्रेमाचे झरे । दुग्ध ओझरे बहुधारा ॥ १६ ॥
 जैसी त्या बाळांची अनन्य भक्ति । मातेस करी दुग्धोत्पत्ति ॥
 तैसीच तुमची साई पदासक्ति । द्रववील चित्तीं साईतें ॥ १७ ॥
 एकदां हरिभक्ति परायण । गणुदासांचें सुश्राव्य कीर्तन ॥
 कौपिनेश्वर सन्निधान । ठाणियाचे जन करविती ॥ १८ ॥

पडलिया शिष्टांचा आग्रह । गणुदास करिती कथानुग्रह ॥
 एका कवडीचा ही परिग्रह । किंवा दुराग्रह तेथें ना ॥ १९ ॥
 कीर्तना नलगें देणें कवडी । तनु उघडी डोई न पगडी ॥
 कासेसीं साधीच पंचे जोडी । अनिवार उडी श्रोत्यांची ॥ २० ॥
 या पोषाखाची ही कथा । मौज वाटेल श्रवण करितां ॥
 अवधारा ती स्वस्थ चित्ता । पहा आश्चर्यता बाबांची ॥ २१ ॥
 एकदां गणुदासांची कथा । शिरडी ग्रामीं होणें असतां ॥
 अंगरखा उपरणें फेटा माथां । पोषाख समन्विता निघाले ॥२२॥
 शिष्टाचारानुसारता । आनंदें बाबांस वंदूं जातां ॥
 वाहवा नवर देव कीं सजलासि आतां । बाबा वदतां देखिले ॥२३॥
 जातोस कोठें ऐसा सजूनी । बाबा पुसती तयांलागुनी ॥
 कीर्तन कराया जातों म्हणुनी । दास गणुनीं कथियेलें ॥ २४ ॥
 पुढें बाबा वदती तयांस । अंगरखा उपरणें फेटा कशास ॥
 किमर्थ केलास इतुका प्रयास । नलगती आपुल्यास तीं कांहीं ॥२५ ॥
 काढ कीं तीं मजसमोर । कशास अंगावर यांचा भार ॥
 तंव तीं तयांच्या अनुज्ञेनुसार । तेथेंच चरणावरठेविलीं ॥ २६ ॥
 तैपासून उघडे सोज्वळ । हातीं चिपळी गळां माळ ॥
 कीर्तन समयीं सर्वकाळ । गणुदास हा वेळपर्यंत ॥ २७ ॥
 तन्हा ही जरी जनविरुद्ध । तरी ती अत्यंत पायाशुद्ध ॥
 कीं जो प्रबुद्धांचा प्रबुद्ध । नारद प्रसिद्ध हा मार्ग ॥ २८ ॥
 ही नारदीय मूळ गादी । येथूनचि हरिदासांची मांदी ॥
 बाह्य रंगाची न ज्यां उपाधी ॥ अंतःशुद्धि ध्येय ज्यां ॥ २९ ॥

अधोभागचि वस्त्राच्छादित ॥ चिपळ्या वीणा वाजवीत ॥
 मुखां हरि नाम गर्जत । ध्यान विश्रुत नारदाचें ॥ ३० ॥
 साई समर्थाचे कृपेनें । स्वयें रचूनि संतांचीं आख्यानें ॥
 मोलावीण करिती कीर्तनें । ख्याती तेणें पावळे ॥ ३१ ॥
 उल्लहास साईभक्तीचा । दासगणूनें विस्तारिला साचा ॥
 वाढविला साईप्रेमरसाचा । स्वानंदाचा सागर ॥ ३२ ॥
 भक्त शिरोमणी चांदोरकर । तयांचेंही अत्यंत उपकार ॥
 साई चरण भक्ति विस्तार । कारण साचार हे मूळ ॥ ३३ ॥
 दासगणूचें इकडे येणें । एका चांदोरकरांच्या कारणें ॥
 जागोजाग तयांचीं कीर्तनें । साईचीं भजनें चाललीं ॥ ३४ ॥
 पुणें नगर सोलापूरप्रांतीं । पूर्वींच महाराजांची ख्याती ॥
 परी या कोंकणच्या लोकांप्रती । लाविली भक्ति या दोघीं ॥ ३५ ॥
 मुंबई प्रांतीं जी साईभक्ति । तिचेचें मूळ या दोन व्यक्ति ॥
 साईमहाराज कृपामूर्ति । तयांचे हातीं प्रकटले ॥ ३६ ॥
 श्री कौपिनेश्वर मंदिरीं । साई कृपेच्या कीर्तनगजरीं ॥
 हरि नामाच्या जयजयकारीं । उठली लहरी चोळकरां ॥ ३७ ॥
 हरिकीर्तना बहुत येती । श्रवणा श्रवणाच्या अनेक रीति ॥
 कोणा आवडे बुवांची व्युत्पत्ति । हाव भाव स्थिति कवणा ॥ ३८ ॥
 कोणा आवड गाण्यापुरती । वाहवा बुवा काय हो गाती ॥
 कायते विठ्ठल नामीं रंगती । कथेंत नाचती प्रेमानें ॥ ३९ ॥
 कोणास पूर्वरंगीं भक्ति । कोणाची कथाभागीं आसक्ति ॥
 कोणास हरिदासी नकला रुचती । आख्यानीं प्रीति कोणास ॥ ४० ॥

बुवा प्राकृत कीं व्युत्पन्न । कीं पदपदार्थ बव्हर्थ संपन्न ॥
 कीं केवळ उत्तररंगप्रवीण । कथा श्रवण ये परी ॥ ४१ ॥
 ऐसे श्रोते बहुत असती । परी श्रवणें श्रद्धा भक्ति ॥
 जोडे ईश्वर वा संत चरणीं प्रीति । ही श्रोतस्थिति दुर्मिळ ॥४२॥
 श्रवण केलें भाराभर । परी अविद्येचे थरावरथर ॥
 तें काय श्रवणाचें प्रत्यंतर । व्यर्थ भाराभर श्रवण तें ॥ ४३ ॥
 न घडे जेणेंनी मळ क्षालण । त्यातें काय म्हणावें सावण ॥
 करीन जें अविद्यानिरसन । तें काय श्रवण म्हणावें ॥ ४४ ॥
 आधींच चोळकर श्रद्धाळू । आला साई प्रेमाचा उमाळू ॥
 मनांत म्हणती बाबा कृपाळू । करा सांभाळू दीनाचा ॥ ४५ ॥
 विचारा गरीब उमेदवार । पोसूं असमर्थ कुटुंबभार ॥
 सरकार पदरीं मिळावा शेर । बाबांसी भार घातला ॥ ४६ ॥
 नवस करिती कामुक जन । होईल जरी अभीष्ट संपादन ॥
 तरी घालूं इच्छाभोजन । करूं ब्राह्मणसंतर्पण ॥ ४७ ॥
 श्रीमंतांचें नवस वचन । म्हणती घालूं सहस्रभोजन ॥
 अथवा करूं शतगोदान । मन कामना तृप्त होतां ॥ ४८ ॥
 चोळकर आधींच निर्धन । नवस करावया झालें मन ॥
 आठवूनि श्रीसाईचें चरण । दीन वदन तो बोले ॥ ४९ ॥
 बाबा गरीबीचा संसार । नोकरीवर सारी मदार ॥
 कायमचा व्हावया पगार । परीक्षा पसार हों लागे ॥ ५० ॥

या नांवाचा एक श्रद्धाळू गरीब गृहस्थ ठाण्याचे सिव्हिल कोर्टात
 उमेदवार होता.

परिश्रमांती केली तयारी । पास होण्यावर भिस्त सारी ॥
 नातरी गांठीची भाकरी । उमेदवारी जाईल ॥ ५१ ॥
 झालों कृपेने पास जर । होईन आपुले पायीं सादर ॥
 वाटीन नांवाने खडीसाखर । हाच निर्धार पै माझा ॥ ५२ ॥
 एणें परी नवस केला । मनाजोगा आनंद झाला ॥
 नवस फेडाय़ा विलंब लागला । त्याग केला साखरेचा ॥ ५३ ॥
 वाटेंत गांठीस कांहीं व्हावें । रिक्त हस्तें कैसें जावें ॥
 आजचें उद्यांवर लोटावें । दिवस कंठावें लागले ॥ ५४ ॥
 ओलांडवेल नाणेंघाट । सहाद्रीचा कडाही अफाट ॥
 परी प्रापंचिका हा उंबरेघांट । बहु दुर्घट ओलांडूं ॥ ५५ ॥
 नवस न फेडितां शिरडीचा । असेव्य पदार्थ साखरेचा ॥
 चहाही बिन साखरेचा । चोळकरांचा चालला ॥ ५६ ॥
 जातां ऐसे कांहीं दिवस । आली वेळ गेले शिरडीस ॥
 फेडिला तें केलेला नवस । आनंद मनास जाहला ॥ ५७ ॥
 होतांच साईचें दर्शन । चोळकर घालिती लोंटांगण ॥
 वंदोनिया बाबांचे चरण । आल्हाद परिपूर्ण ते झाले ॥ ५८ ॥
 मन करूनिया निर्मळ । वाटिती साखर अर्पिती श्रीफल ॥
 म्हणती आजी मनोरथ सकळ । झाले सफल कीं माझे ॥ ५९ ॥

१ ठाणें जिल्हयांत मुरबाड तालुक्यांत या नांवाचा एक उंच घाट
 असून या वाटेनें कोंकणचे लोक देशावर जातात आणि देशावरील कोंकणांत
 उतरतात. या घाटानें पुणें जिल्हयांतील जुन्नरला कोंकणचे लोक जात येत
 असतात.

२ घराचा उंबरा

आनंदले साई दर्शनें । सुख जाहले संभाषणें ॥

होते चोळकर जोगांचे पाहुणे । आलें जाणें जोगांकडे ॥ ६० ॥

जोग उठलें पाहुणे निघाले । बाबा जोगांस वदते झाले ॥

पाजी यास चहाचे प्याले । भले भरले साखरेचे ॥ ६१ ॥

खुणेचीं अक्षरें पडतां कानीं । चोळकर चमत्कारले मनीं ॥

आनंदाश्रू आले नयनीं । माथा चरणीं ठेविला ॥ ६२ ॥

कौतूक वाटलें जोगांना । त्याहून द्विगुण चोळकरांना

कारण ठावें त्यांचें त्यांना । पटल्या खुणा मनाच्या ॥ ६३ ॥

चहा नाहीं बाबांस ठावा । येक्षणींच कां आठवावा ॥

चोळकरांचा विश्वास पटावा । ठसा उमटवा भक्तीचा ॥ ६४ ॥

इतक्याचें पुरा दिला इशारा । कीं पावली वाचा दत्त शर्करा ॥

तुझ्या त्यागाचा नेमही पुरा । चोळकरा झालासे ॥ ६५ ॥

नवस वेळेचें तुझें चित्त । दीर्घसूत्रतेचें प्रायश्चित्त ॥

हें जरी तुझें ठेवणें गुप्त । तें मज समस्त कळलेंगा ॥ ६६ ॥

तुम्ही कोणी कुठेंही असा । भावें मजपुढें पसरितां पसा ॥

मी तुमच्या भावा सरिसा । रात्रंदिसा उभाच ॥ ६७ ॥

माझा देह जरी इकडे । तुम्हीं साता समुद्रापलीकडे ॥

तुम्हीं कांहींही करा तिकडे । जाणीव मजकडे तात्काळ ॥ ६८ ॥

कुठेंही जा दुनियेवर । मी तो तुम्हा बरोबर ॥

तुम्हा हृदयींच माझें घर । अंतर्गामीं तुमचे मी ॥ ६९ ॥

ऐसा तुम्हा हृदयस्थ जो मी । त्यासीं नमा नित्य तुम्ही ॥

भूत मात्राच्याही अंतर्गामीं । तोच तो मी वर्ततो ॥ ७० ॥

यास्तव तुम्हास जो जो भेटे । घरीं दारीं अथवा वाटे ॥
 ते ते ठायीं मीच रहाटे । मीच तिष्ठें त्यामाजी ॥ ७१ ॥
 कीड मुंगीं जलचर खेचर । प्राणी मात्र श्वान शूकर ॥
 अवध्या ठायीं मीच निरंतर । भरलों साचार सर्वत्र ॥ ७२ ॥
 मजशी धरूं नका अंतर । तुम्ही आम्ही निरंतर ॥
 ऐसें मज जो जाणील नर । भाग्य थोर तयाचें ॥ ७३ ॥
 दिसाया हे वार्ता तोकडी । परी गुणानें बहु चोखडी ॥
 किती त्या चोळकरा गोडी । दिधली जोडी भक्तीची ॥ ७४ ॥
 होतें जें जें तया अंतरी । तें तें बाबांनीं एणे परी ॥
 दाविलें तयांस प्रत्यंतरीं । काय हे कुसरी संतांची ॥ ७५ ॥
 बोलचि बाबांचे अणमोल । भक्त हृदयीं शिरती सखोल ॥
 प्रेमाचे मळ्यास आणित्ती ओल । भक्तीस डोल दाविती ॥ ७६ ॥
 चातक तृष्णेच्या परिहारा । मेघ सदयता वर्षे धारा ॥
 परिणामीं निवे अखिलधरा । तेच तच्हा हे झाली ॥ ७७ ॥
 चोळकर विचारा कोठील कोण । निमित्तास दास गणूचें कीर्तन ॥
 नवस करावया झालें मन । बाबाही प्रसन्न जाहले ॥ ७८ ॥
 तेणेंच हा चमत्कार । कळलें संतांचें अंतर ॥
 उपदेशार्थ बाबा तत्पर । ऐसे अवसर आणीत ॥ ७९ ॥
 चोळकराचें केवळ निमित्त । सकळ भक्तांचे साधावया हित ॥
 अकल बाबांची कळा नित । विलोकीतचि रहावें ॥ ८० ॥
 ऐसीच आणीक कळा वर्णून । मग हा अध्याय करूं पूर्ण ॥
 कैसा एकें केळा प्रश्न । कैसे तन्निरसन बाबांनीं ॥ ८१ ॥

एकदां बाबा मशीदींत । असतां आपुले आसर्नीं स्थित ॥
 भक्त एक सन्मुख बैसत । एके चुकचुकत पाल एक ॥ ८२ ॥
 पल्लीपतन पल्लीवचन । पुढील भविष्यार्थांचें सूचन ॥
 सहज बाबांस करी प्रश्न । जिज्ञासासंपन्न होऊनी ॥ ८३ ॥
 बाबाही पाठीसीं भितीवरी । किमर्थ हो पाल चुकचुक करी ॥
 काय असावें तियेचे अंतरीं । अशुभकारी नाहीना ॥ ८४ ॥
 तयास बाबा झाले वदते । पाळीस आलें आनंद भरतें ॥
 कीं औरंगाबादेहून येते । बहिण येथें भेटावया ॥ ८५ ॥
 आधीं पाल तो जीव काय । तिला कैचा बाप माय ॥
 कैची बहिण कैचा भाय । संसार व्यवसाय काय तिये ॥ ८६ ॥
 म्हणोनि बाबा हें कांहींतरी । बोलिले विनोदें प्रत्युत्तरीं ॥
 ऐसें मानूनिया अंतरीं । स्वस्थ क्षणभरी बैसला ॥ ८७ ॥
 इतक्यांत औरंगाबादेहून । गृहस्थ एक घोड्यावरून ॥
 आला ध्यावया बाबांचें दर्शन । बाबा तें स्नान करीत ॥ ८८ ॥
 तयास जाणें होतें पुढें । चंदी वांचून चालेना घोडें ॥
 हरभरे विकत ध्यावया थोडे । बाजाराकडे निघाला ॥ ८९ ॥
 पालीचा प्रश्न विचारणारा । साश्चर्य पाहे नव सौदागरा ।
 इतुक्यांत त्यानें खाकेचा तोबरा । झटकला कचरा झाडावया ॥ ९० ॥
 उपडी आपटतांच क्षितीवर । पाल एक पडली बाहेर ॥
 घाबऱ्या घाबऱ्या धांवली सरसर । नजरेसमोर सकळांच्या ॥ ९१ ॥
 प्रश्न पुसत्या बाबा वदती । आतां लक्ष ठेव तिजवरती ॥ :
 पालीची त्या बहिण हीच ती । पहा चमत्कृती तियेची ॥ ९२ ॥

ती जी तेथून निघाली तडक । ताई करीत होतीच चुकचुक ॥
 धरुनिया त्या अवाजावर रोख । चमकत ठुमकत चालली ॥९३॥
 वहिणी वहिणीची ती गांठ । बहुतां दिसीं झाली भेट ॥
 चुंबीती मुख आलिंगिती दाट । प्रेमाचा थाट अनुपम ॥ ९४ ॥
 एकमेकीस घालीत गिरक्या । आनंदानें मारीत भिरक्या ॥
 गेल्या उभ्या आडव्या तिरक्या । स्वच्छंद फिरक्या मारीत ॥९५॥
 कोठें तें औरंगाबाद शहर । कोठें शिरडी काय हा प्रकार ॥
 कैसा यावा अवचित हा स्वार । पालही बरोबर त्याच्या ॥९६॥
 असेल पाल औरंगाबादीं । असेल शिरलेली तोबऱ्या मधीं ॥
 परी त्या प्रश्नोत्तरा संबंधीं । कैसी ही संधी पातली ॥ ९७ ॥
 पाल काय चुकचुकावी । प्रश्न स्फूर्ती ती काय व्हावी ॥
 अर्थोपपत्ती काय कथावी । प्रतीती यावी तात्काळ ॥ ९८ ॥
 ऐसा हा योग अप्रतीम । विनोदावरी सार्वत्रिक प्रेम ॥
 संत साधन योजूनि अनुपम । भक्त क्षेम वाढविती ॥ ९९ ॥
 पहा हा यें जे जिज्ञासू नसता । अथवा कोणीही न प्रश्न पुसता ॥
 कैसा साईचा महिमा समजता । कोणास कळता हा अर्थ ॥१००॥
 अनेक वेळीं शब्द करितां । अनेक पालीं ठाव्या समस्तां ॥
 कोण पुसे त्या शब्दाच्या अर्था । अथवा वार्ता त्याची ॥१०१॥
 सारांप हा जगाचा खेळ । सूत्रें गुप्त आणि अकल ॥
 कोणास व्हावी तरीही अटकळ । आश्चर्य सकळ करितात ॥१०२॥
 उलट या पाली शब्द करितां । दर्शविती कीं अनर्थ सूचकता ॥
 कृष्ण कृष्ण वाचे म्हणतां । टळते अनर्थता जन वदती ॥१०३॥

असेनाका कैसीही व्युत्पत्ति । परंतु ही काय चमत्कृती ॥
 भक्त जडवावया निजपदा प्रती । उत्तम ही युक्ती बाबांची ॥ १०४ ॥
 वाचील जो हा अध्याय आदरीं । अथवा नेमानें आवर्तन करी ॥
 तयाचें संकट गुरुराय निवारी । खूण अंतरीं दृढ बांधा ॥ १०५ ॥
 अनन्य भावें चरणीं माथा । जो जो वाही तयासीं तत्वता ॥
 त्राता पाता अभयदाता । कर्ता हर्ता तो एक ॥ १०६ ॥
 अंतर मानूं नका येथ । ऐसाच आहे हा साईनाथ ॥
 निजानुभवाचा गुह्य भावार्थ । भक्त कल्याणार्थ मी कथितों ॥ १०७ ॥
 जगीं संपूर्ण मीचि एक । दुजें न मजविण कांहीं आणीक ॥
 नाहीं केवळ हाचि लोक । अखिल त्रैलोक्य मीचि मी ॥ १०८ ॥
 ऐसें अद्वितीयत्व जेथें स्फुरें । तेथें भयाची वार्ताच नुरे ॥
 निरभिमानें निरहंकारें । चिन्मात्र सारें भरलें ज्या ॥ १०९ ॥
 हेमाडपंत साईशींशरण । सोडूं नेणे क्षण एक चरण ॥
 कीं त्यांत आहे संसार तरण । गोड निरूपण अवधारा ॥ ११० ॥
 पुढील अध्यायीं प्रसंग सुंदर । निर्माण करितील साई गुरुवर ॥
 ब्रम्हज्ञान कैसें वाटेवर । चिटकीवारी जन मागे ॥ १११ ॥
 कोणी एक लोभी जन । पुसेल साईसीं ब्रम्हज्ञान ॥
 तें तयांचेच शिक्षांतून । देतील काढून महाराज ॥ ११२ ॥
 श्रोतीं परिसतां हे कथानक । दिसून येईल बाबांचें कौतुक ॥
 लोभ सुटल्यावाचून निष्ठंक । ब्रम्ह निःशंक अप्राप्य ॥ ११३ ॥
 कोण तयाचा अधिकारी । त्याचा कोणीही विचार न करी ॥

कोणा तें प्राप्त कैशियापरी । तेंही विवरतील महाराज ॥ ११४ ॥

मी तो तयांचा दासानुदास । पदर पसरितों करितों आस ॥

कीं हा साई प्रेम विलास । अति उल्हासें परिसा जी ॥ ११५ ॥

चित्त ही होईल प्रसन्न । लाधेल चैतन्य समाधान ॥

म्हणवून श्रोतां द्यावें अवधान । संत महिमान कळेळ ॥ ११६ ॥

इतिश्रीसंतसज्जन प्रेरिते । भक्त हेमाडपंत विरचिते ॥

श्रीसाईसमर्थसच्चरिते । चोळकरशर्कराख्यानं नाम ॥

पंचदशोध्यायः

॥ श्रीसाईनाथार्पणमस्तु शुभं भवतु ॥

